

ТМ	Г. XXIX	Бр. 3	Стр. 311 - 321	Ниш	јул - септембар	2005.
----	---------	-------	----------------	-----	-----------------	-------

UDK 352.07(497.11:4-672EU)

Прегледни чланак

Примљено: 27.01.2005.

Миле Илић

Правни факултет

Косовска Митровица

ХАРМОНИЗАЦИЈА НАЦИОНАЛНОГ ЗАКОНОДАВСТАВА О ЛОКАЛНОЈ САМОУПРАВИ ДРЖАВНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ СА ПРАВОМ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ О ЛОКАЛНОЈ САМОУПРАВИ

Резиме

У овом периоду је присутан процес усаглашавања нашег националног законодавства са правом Европске уније у свим областима, па и у области локалне самоуправе. То се чини доношењем Закона о локалној самоуправи, који треба да буде у складу са, пре свега, Европском повељом о локалној самоуправи. Наше законодавство треба да буде хармонизовано са правом локалне самоуправе у западноевропским државама, али и са законодавством балканских земаља, а нарочито држава бивше Југославије. Овај рад даје приказ једног таквог стања.

Кључне речи: хармонизација, локална самоуправа, Европска унија, Европска повеља

У политичком систему Савезне Републике Југославије последњих петнаест година дошло је до великих и радикалних промена.

Напуштено је социјалистичко самоуправљање и скупштински систем организације власти, затим комунални систем, који је преферирао општину као основну друштвено- политичку заједницу, а разграђен је потпуно и једнопартијски начин владавине. Уведена је вишестраначка парламентарна демократија, изграђује се тржишни облик привређивања, снажан је процес приватизације, извршена је стриктна подела власти на законодавну, извршну и судску. Локална самоуправа добија више простора за своје остварење. Дакле, створени су потпуно нови друштвени услови, који условљавају и нове облике организације и вршења власти. У тим условима развијао се и систем локалне самоуправе у Савезној Републици Југославији, коју су

чиниле две чланице-републике: Србија и Црна Гора. У току је процес стварања државне заједнице Србије и Црне Горе на основу Уставне повеље.

Уређивање система локалне самоуправе у оквиру СРЈ је било у искључивој надлежности република-чланица Федерације, с обзиром да се чланом 6 Устава СРЈ јамчило право на локалну самоуправу, у складу са уставом република-чланица.

Право локалне самоуправе је сврастано у начела на којима је засновано уставно уређење Савезне Републике Југославије.

У Уставној повељи, као конститутивном акту нове државне заједнице, која се формира на простору досадашње СРЈ, нема другачијих решења у односу на локалну самоуправу, јер је и до сада њено уређивање било у надлежности република-чланица Федерације, а не на нивоу заједнице државе.

Уређивање локалне самоуправе је у надлежности република, што је, иначе, случај у највећем броју федерација. Локална самоуправа свој нормативно-правни израз добија 1991. године у новом Уставу Републике Србије, 1991. године и у Уставу СРЈ од 1992. године, а своје законско уређивање добила је првим законима о локалној самоуправи и подзаконским прописима, који су доношени после 1991. године, односно после престанка СФРЈ и формирања самосталних држава од република које су се издвојиле из СФРЈ.

Тако је у Србији донет Закон о територијалној организацији Републике Србије и локалној самоуправи, а у Црној Гори Закон о локалној самоуправи исте (1991) године.

Уставни основ за доношење оваквог закона у Србији садржан је у одредби члана 72. став 1. тачка 12. Устава Републике Србије, којом је предвиђено да Република Србија, између осталог, уређује и обезбеђује односе од интереса за Републику Србију у складу са Уставом, као и одредби члана 113. став 2. Устава којом је предвиђено да се систем локалне самоуправе уређује законом. Поред тога, положај општине, града и града Београда, као јединица локалне самоуправе, уређен је одредбама члана 113. до 118. Устава Републике Србије.

Систем локалне самоуправе раније није био уређен посебним законом, већ Законом о територијалној организацији Републике Србије и локалној самоуправи ("Службени гласник РС", број 47/91, 79/92 и 47/94), иако су значај, садржај и обим материје заслуживали и посебну кодификацију. Ипак, независно од тога, применом овог закона створене су основне инситуционалне претпоставке за функционисање локалне самоуправе у општинама, градовима и у граду Београду у складу са принципима новоуспостављеног уставног система. Међутим, пракса је, истовремено, указала и на више слабости тог првог Закона, које су отежале функционисање локалне самоуправе у Републици и успоравале њен развој.

Основне слабости Закона о територијалној организацији Републике Србије и локалној самоуправи из 1991. године сводиле су се на неколико питања.

Систем локалне самоуправе није у потпуности био разрађен, тако да поједина питања од значаја за његово остваривање нису уопште или су само делимично била уређена (послови општине, облици учешћа грађана у вршењу послова локалне самоуправе, односи републичких органа и органа локалне самоуправе, заштита права локалне самоуправе и др.). Штавише, поједина и то фундаментална питања функционисања локалне самоуправе (као што су послови општине) расута су била у великом броју материјално-правних прописа који су уређивали различите области друштвеног живота. Поред тога, поједини институти нису били довољно конкретизовани, а поједине одредбе закона нису довољно прецизне, што је оставило простора да се у пракси појаве различита решења, која не само да нису израз посебности појединих општина и градова, већ су понекад била у супротности са основним законским одредбама о локалној самоуправи.

Систем финансирања локалне самоуправе је био недовољно изграђен, што се неповољно одражавало на укупно функционисање локалне самоуправе.

Одредбе којима се уређивао положај, међусобни односи, организација и састав органа локалне самоуправе нису биле довољно еластичне, тако да нису пружале могућност да се решења у пракси прилагоде евидентним разликама у величини, структури, броју становника и другим особеностима јединица локалне самоуправе, од којих је у многome зависио обим и врста послова ових органа. У том смислу поједина решења представљала су сметњу за њихов рад, што се неповољно одражавало и на ефикасност остваривања права грађана у локалној заједници

Полазећи од ових, као и других уочених слабости тог првог Закона донетог у новим друштвеним условима, а у циљу доградње система локалне самоуправе, донет је посебан Закон о локалној самоуправи 1999. године, у коме је систем локалне самоуправе уређен целовито и потпуније него до тада. Циљ доношења тог закона је био да се, на бази дотадашњих искустава и искустава земаља са развијеном традицијом самоуправе, створе нормативне претпоставке како би сваки грађанин у општини или у граду у коме живи и ради, ефикасно и законито, остваривао и задовољавао своје основне животне интересе и потребе. Међутим, у међувремену је дошло до крупних политичких промена у Србији, што је условило и доношење неких нових закона, па и Закона о локалној самоуправи 2002. године, уз констатацију да је и он привременог карактера, па треба очекивати доношење још једног закона који ће регулисати ову област.

Уставни концепт локалне самоуправе у Србији сада је вишетипски, с обзиром да су јединице локалне самоуправе општина и град, а град Београд се дефинише као посебана територијална јединица. Уставом се допушта могућност да се поједина општина може утврдити као град ако се на њеној територији образују најмање две или више општина. Међутим, у суштинском смислу локална самоуправа је једнотипска, јер су и град Београд и градови потпуно изједначени са општином, пошто као своје изворне надлежности могу имати само оне које су утврђене као надлежности општине. Постоје неке мале разлике, али се оне не односе на правни положај. Ово представља ману постојећег концепта локалне самоуправе, пошто ни интереси становништва у великим градовима нису исти са потребама грађана које се јављају у мањим општинама, па стога ни њихова правна и статусна позиција не може бити једнака. У друштвима са дужом демократском традицијом овај се проблем решава вишетипношћу локалне самоуправе. Према томе, садашњи модел локалне самоуправе у Србији у суштинском смислу је једноступени, само са неким обележјима двоступености, која се испољава код града Београда и градова, јер код њих постоје два степена локалне самоуправе, пошто постоји град, али у оквиру њега морају постојати и градске општине да би се обезбедио статус града.

Иначе, поред општина, градова и града Београда, који су територијалне јединице локалне самоуправе, јављају се, у овим периоду, и окрузи, као подручни центри државне власти, са циљем обављања послова државе управе ван седишта министарстава и посебних организација. Има их 29, а образовани су посебном уредбом Владе Републике Србије из 1992. године.

На локалном нивоу су доношењем нових закона, прецизно прописани послови које у сопстеном делокругу обављају органи локалне самоуправе, док им се, на другој страни, може поверити извршавање послова државе, што је такође прецизирано законима којима се то преношење послова поверава, с тим што сада поверавање могу да врше и органи територијалне аутономије, док то није било допуштено ранијим законима.

У овом периоду има доста померања ка демократским институцијама и процедурама у друштву у целини, па се то односи и на локалну самоуправу. У упоредно-правном смислу српски модел локалне самоуправе садржи решења која постоје у различитим правним системима, па се тешко може сврстати у неку категорију већ познатих система, због чега се може оценити да има и елемената оригиналног модела.

Локална самоуправа у Црној Гори је настала практично у истоветним друштвеним околностима и условима као и у Србији. На основу уставних амандмана на Устав из 1992. године и одговарају-

ћег основног закона о локалној самоуправи из исте године, донети су 1992. године Закон о преношењу послова државне управе на органе локалне самоуправе и Уредба Владе Црне Горе о поверавању послова државне управе локалној самоуправи, чиме је започет процес децентрализације послова државне управе на органе локалне самоуправе. Такође, донет је Закон о престоници 1993. године. Процес децентрализације заокружен је изменама и допунама Закона о локалној самоуправи 1995. године чиме је знатно повећана самосталност и проширен делокруг локалне самоуправе, а у току је поступак доношења новог Закона о локалној самоуправи и посебног Закона о избору председника општине, којима ова материја треба да буде савременије уређена.

Локална самоуправа у Републици Црној Гори настала је, иначе, у условима постојања тржишног модела привреде и вишепартијског система, што је захтевало и нове облике организације власти и другачији начин њеног функционисања. На државном нивоу напушта се систем јединствене власти и уводи систем поделе власти, а на локалном се успоставља класичан систем локалне самоуправе, при чему је дошло до јасне дистинкције између централне и локалне власти. Локалне територијалне заједнице су самосталне у обављању своје надлежности, при чему локално становништво активно учествује у остваривању послова од заједничког интереса, којима се задовољавају потребе грађана у локалној средини где они живе.

Усвајањем првог Закона, који је почео да се примењује 10.07.1992. године, већ поменутог Закона о преношењу послова државне управе на органе локалне самоуправе из исте године и Уредбе Владе о поверавању послова државне управе локалној самоуправи, такође из 1992. године, започета је децентрализација надлежности органа државне управе на локалну самоуправу, при чему су стално повећаване надлежности локалне самоуправе.

Усвајањем Устава Републике Црне Горе 1992. године, после распада СФРЈ, Закона о престоници 1993. године и доношењем измена и допуна Закона о локалној самоуправи 1995. године, промењен је уставно-правни статус локалне самоуправе, извршена је децентрализација власти и даље проширење послова локалне самоуправе, чиме је ојачана самосталност локалних заједница, успостављена нова организација локалних органа на начелима поделе власти и битно увећан изворни делокруг локалне самоуправе, што се све чини доношењем великог броја посебних закона из великог броја области друштвеног живота.

Црна Гора изграђује концепт тзв. "нецентралних јединица опште надлежности", који се другачије зове "омнибус" систем, по коме органи локалне самоуправе извршавају послове из различитих области, али све јединице локалне самоуправе обављају исте послове на

нивоу локалне заједнице. Изузетак је Престоница, којој припадају неке надлежности које немају остале јединице локалне самоуправе и њен положај се уређује посебним законом.

Дакле, у локалној самоуправи Црне Горе постоје принципи монотипности и једностепености територијалних јединица, тако да не постоје другостепени облици локалне самоуправе, који су присутни у правним системима других земаља, а што се образлаже чињеницом да је Црна Гора мала држава, тако да нема објективних разлога за вишетипношћу локалне самоуправе.

Положај и организација главног града у Црној Гори уређена је посебним Законом о главном граду, којим су изражене његове посебности као специфичне јединице локалне самоуправе, што се огледа у посебној организацији органа и већим бројем извора финансирања. Главни град Црне Горе је Подгорица.

Правни положај Престонице је уређен, на основу Устава, Законом о престоници из 1993. године, чиме су уважене специфичности Цетиња, које је дефинисано као историјски и културни центар Црне Горе који, са Главним градом, има неке специфичности које немају остале јединице локалне самоуправе.

Према томе, на нивоу Савезне Републике Југославије није постојао никакав закон, нити основе закона које би регулисале проблематику локалне самоуправе.

Од доношења Устава Србије 1990. године у Србији су донета три закона који су се односили на локалну самоуправу (1991, 1999. и 2002. године). Није донет посебан закон о главном граду, а у области локалне самоуправе само је још донет Закон о локалним изборима 2002. године који је компатибилан са Законом о локалној самоуправи. Подзаконских аката, осим Уредбе о образовању округа, нема.

У Црној Гори је донет само један Закон о локалној самоуправи 1992. године, који је допуњен и измењен и у пречишћеном виду објављен 1995. године. Пре две године је започет процес доношења новог закона, као и закона о избору председника општине, али они још нису донети. Но, за похвалу је што су у Црној Гори донети посебни закони о престоници и главном граду, чиме се уводи једна врста вишетипности, иако не у класичном смислу, у систем локалне самоуправе Црне Горе Такође, донет је посебан закон, уз одговарајуће уредбе, којима се регулише преношење послова државне управе на општине, тако да се може рећи да је проблематика локалне самоуправе у Црној Гори темељитије и детаљније регулисана него у Србији.

Наш закон о локалној самоуправи и Европска повеља

Европска повеља о локалној самоуправи донета је 15. октобра 1985. године у Стразбуру и представља кључни докуменат са којим

треба да се ускладе национална законодавства о локалној самоуправи, јер су њиме утврђени европски стандарди, које треба применити у области локалне самоуправе. Пошто је наша земља потписник ове Повеље, што се наравно односи и на Државну заједницу Србија и Црна Гора, као правног сукцесора бивше Савезне Републике Југославије, постоји обавеза да и наше национално законодавство и целокупна нормативна регулатива из области локалне самоуправе у Србији и Црној Гори буде усклађена са Повељом.

У последњих петнаест година у Србији су донета три закона који уређују проблематику локалне самоуправе. Најпре је донет закон који је, поред локалне самоуправе, регулисао и територијалну организацију Републике, а два касније донета закона уређују само локалну самоуправу, док одредбе о територијалној организацији из првог закона важе и данас, јер нису биле предмет каснијих промена. Иначе, локална самоуправа свој нормативни израз добија као уставна категорија 1990.г. у Уставу Републике Србије, као и уставним амандманима 106-108 из 1991. на Устав СР Црне Горе из 1974. и у Уставу СРЈ од 1992. који је донет после републичких устава. Свој законски израз локална самоуправа добија у првим законима о локалној самоуправи. Тако је у Србији донет Закон о територијалној организацији Републике Србије и локалној самоуправи 1991. са изменама, допунама и исправкама од 1992. и 1994, а касније су донета још два закона о локалној самоуправи и то 1999. и 2002. који је и сада на снази. Ради заокружења ове материје донет је и Закон о локалним изборима, који је комплементаран са Законом о локалној самоуправи и заједно чине једну целину. У досадашњем периоду, а то је случај и данас, уређивање система локалне самоуправе је у искључивој надлежности Републике, с обзиром да је чланом 6 Устава СРЈ било уређено да се грађанима јемчи право на локалну самоуправу у складу са уставом република-чланица, а Уставом повељом Државне заједнице не постоје никакве одредбе о локалној самоуправи.

Садашњи Закон о локалној самоуправи је донет са циљем хармонизације нашег националног законодавства из области локалне самоуправе са правом Европске Уније и његова решења су, у највећој мери, кохерентна са решењима из Европске повеље о локалној самоуправи, што ће се видети из анализе која ће уследити. Оно што се, такође, може уочити је чињеница да су скоро идентична решења из нашег закона и закона који су донети у балканским земљама, а пре свега, у државама бивше СФРЈ.

Међутим, не постоји потпуна усклађеност наших законских решења са Европском повељом, али има се утисак да се наше национално законодавство све више прилагођава решењима из Повеље са сваким новодонетим законом који регулише проблематику локалне самоуправе.

У односу на члан 2. Повеље може се констатовати да су принципи локалне самоуправе, утврђени нашим Уставом, основни и темељни принципи наше државе, на шта упућује и Повеља, а њихова разрада је учињена националним законодавством, тј. Законом о локалној самоуправи и Законом о локалним изборима.

У односу на члан 3. Повеље, којим се успоставља концепт локалне самоуправе, може се уочити да је дефиниција локалне самоуправе из Повеље садржана у нашем Закону скоро индентично као у Повељи. Такође, начин вршења локалне власти, који је дефинисан Повељом, је примењен слично или готово индентично у смислу начина избора и конституисања представничких, извршних и управних органа, али и задржавањем непосредних облика изјашњавања грађана по питањима утврђеним статутима јединица локалне самоуправе (референдум, збор грађана). Нашим Законом је предвиђено да се локална власт спроводи преко скупштине јединице локалне самоуправе, која се бира на непосредним изборима тајним гласањем, како је и предвиђено у Повељи, на основу једнаког бирачког права за све грађане преко 18 година. Такође, постоје различити облици непосредног учешћа грађана у остваривању локалне власти, на шта указује Повеља, што је посебно разрађено у Закону у посебном делу, који посебно разрађује ову проблематику, уводећи грађанску иницијативу, збор грађана и референдум, као облике непосредног учешћа грађана у остваривању локалне самоуправе, али и месне заједнице, као облик месне самоуправе.

Члан 4. Повеље се односи на делокруг локалне самоуправе. Како је, наиме, предвиђено изворна (оригерна) надлежност локалне заједнице ће се утврђивати уставом или њиховим статутима, што је урађено и код нас, као и принцип да се локалним органима поверава извршавање неких послова државе у складу са специфичностима тих средина. Може се једино уочити да у Закону нису до краја разрађена решења из Повеље да ће локалне власти имати потпуно право да својим локалним условима прилагођавају остваривање поверених послова и да ће бити консултовани у процесу доношења одлука виших органа и државе, пре свега, о стварима које се тичу локалних заједница. Решење из члана 5. Повеље о заштити граница локалних заједница у смислу консултовања локалног становништва у случају промене граница јединица локалне самоуправе је, углавном, прихваћено, иако то није регулатива Закона о локалној самоуправи, већ дела ранијег Закона из 1991. који се односи на територијалну организацију, али је тај део и даље на снази, јер није донет посебан закон о територијалној организацији. Тим решењима је, иначе, предвиђено оно на шта упућује Повеља да је потребно консултовати општину у случају промене њених граница, као и општину чије се границе проширују пре доношења одлуке од стране Народне скупштине о том питању.

Члан 6. Повеље се односи на организацију управе и у нашем Закону је прихваћен принцип из Повеље да локалне власти могу да успоставе аутономну структуру управних органа у складу са својим потребама и запошљавати компетентне кадрове за обављање управне делатности. Обука управних кадрова, њихово напредовање и награђивање је код нас и посебно регулисано једним специфичним законом, као што је Закон о радним односима у државним органима, али и Законом о државној управи, који се у овим елементима примењују и на запослене у органима локалне самоуправе.

У члану 7. Повеље је предвиђено да локални функционери треба да слободно обављају своје функције, на које су изабрани или постављени, да имају одговарајућу накнаду за свој рад и рефундацију изгубљених трошкова и да не могу обављати послове који су инкопатибилни са њиховим "локалним" функцијама. Ови ставови из Повеље су предвиђени делом Законом, а делом статутима општина у смислу да запослени у општинској управи или директори јавних предузећа које именује скупштина општине не могу бити одборници скупштине општине.

Управни надзор над радом општинских власти је предвиђен чланом 8. Повеље. Принцип законитости, на који се указује у овом члану, је примењен као основни принцип и у раду органа локалне самоуправе, а он је као такав дефинисан у свим законима наше државе, а не само у Закону о локалној самоуправи. У погледу управног поступка, управног надзора и управних спорова у општинској управи се примењују одредбе посебних закона који регулишу ову проблематику (Закон о управном поступку, Закон о управним споровима, Закон о управној инспекцији, Закон о инспекцијском надзору, Закон о државној управи). У нашем правном систему, међутим, није примењен принцип да се у управном поступку сагледава целисходност донетих управних аката органа локалне самоуправе, већ само њихова законитост.

О изворима финансирања локалних власти говори се у члану 9. Повеље. Највише одступања од Повеље у нашим законима се односе на ову област, тако да практично локалним заједницама није обезбеђен прави фискални суверенитет на који се указује у Повељи. Мало је локалних извора прихода, а постојећа средства којма располажу локалне заједнице не "покривају" послове локалних заједница. За врло ограничени део средстава локалних власти органи локалне самоуправе могу да утврђују стопе за њихово захватање и то, углавном, за приходе који нису финансијски издашни.

У нашем Закону у потпуности је испоштован члан 10. Повеље о праву локалних власти на удруживање и сарадњу, па је посебан део Закона посвећен управо овим питањима локалних власти.

Очигледно је да је локална самоуправа подручје коме се у свим балканским земљама придаје одговарајући значај, о чему говори чињеница да су многима од њих, у последње време, донети нови

закони, који представљају усклађивање ове материје са европским стандардима. Такође, приметно је да се доносе и нови прописи који, на специфичан начин, уређују поједина питања локалне самоуправе (статус града, положај органа који врше јавна овлашћења, територијалну организацију и сл.).

Заједничка карактеристика свих система локалне самоуправе је да је она подигнута на ниво уставних принципа, али да се у уставима не иде даље у разраду тих принципа, већ се то препушта законодавству.

Друга општа карактеристика је да се свуда појављује општина као основна јединица локалне самоуправе и да се полако напушта монотипски концепт локалне самоуправе образовањем јединица другог степена локалне самоуправе (области) или формирањем интермедијарног облика између општина и државе. Међутим, овај концепт још увек није свуда заокружен и доста је неконзистентан.

Са становишта остваривања ширих грађанских права локалног становништва запажа се веома изражен степен централизације у свим областима и доста сужен простор за аутономно уређивање односа у локалној заједници, што је негативна тенденција која се мора стрпљиво превазилазити.

Такође, запажа се негативна пракса ограничавања и сузбијања фискалног суверенитета општина, а постојање ширег дијапозона локалних јавних прихода је битан предуслов за већи степен локалне самоуправе. Због тога, питање финансирања локалне самоуправе мора битно другачије да буде решено.

Позитиван је наговештај да се питање главних градова и престоница држава регулише посебним прописима, који уважавају специфичну позицију ових средина, као и покушај да се разграниче компетенције градова од надлежности општина и да се тиме изведе јасан вишетипски систем локалне самоуправе што је, нажалост, још увек спорадичан случај који је присутан само у неким државама.

Што се тиче нормативног уређивања односа, евидентно је ограничавање самосталности локалних заједница да аутономно уређују односе, па је нормативна регулатива, где је има, ограничена државном регулативом, тако да је минимална могућност општина да, на специфичан начин, уређују односе на својој територији, уважавајући специфичне ислове у којима оне егзистирају.

У погледу органа јединица локалне самоуправе ситуација је скоро идентична у свим земљама. Свуда постоје представнички органи (скупштина или савет), извршни органи (извршни одбор, веће) и органи управе. Њихове функције су свуда исте, а сличан је и начин њиховог избора и конституисања. Једина разлика је што се негде представнички органи бирају по већинском изборном систему, а негде по партијским листама (пропорционални систем).

На челу представничких органа се налазе председници скупштина општина или градоначелници, а њихове надлежности су различите у том смислу да где се градоначелници бирају непосредно и њихова су овлашћења већа и обрнуто. То говори и о различитим изборним системима који се примењују на локалном нивоу.

Карактеристично је да су надзорна и контролна овлашћења централних органа у односу на локалне органе слична, али је и заштита права локалне самоуправе свуда оскудна. Чак се и механизми утицаја централних органа на локалне скоро не разликују.

У погледу остваривања непосредног учешћа грађана у одлучивању скоро у свим земљама постоје референдуми и грађанске иницијативе, као најважнији облици тога одлучивања.

Надлежности општине су скоро идентичне од земље до земље. Свуда постоје оригинерни послови и тај самостални делокруг одлучивања чине, у ствари, најважнија животна питања грађана у локалној заједници. Држава, са друге стране, у свим земљама преноси на органе локалне самоуправе део својих послова и за те послове преноси и средства за њихово реализовање.

И на крају, свуда је присутан процес доношења нових закона о локалној самоуправи, имајући у виду при том да су републике бивше СФРЈ наставиле са применом Повеље и касније када су постале самосталне државе, не усвајајући је касније формално у новим државама.

Mile Ilić, Kosovska Mitrovica

HARMONIZATION OF NATIONAL LAW REFERRING TO LOCAL SELF-GOVERNMENT OF STATE COMMUNITY SERBIA AND MONTENEGRO WITH THE EUROPEAN UNION LAW REFERRING TO LOCAL SELF-GOVERNMENT

Summary

During this period it is present harmonization process of our national law with The European Union law in all areas, consequently, in local self-government. That is being done by enacting local self-government law, which has to be harmonized with local self-government law of western European states, but, also with law of Balkan states, specially former Yugoslav. This article gives presentation of that process.

Key Words: Harmonization, Local Self-government, European Union, European Charter